

Capítol 1

L'Elena va penetrar en la clariana.

Sota els seus peus, esquinçalls de fulles de tardor es congelaven en el fang. S'havia fet fosc, i tot i que la tempesta amainava i s'allunyava bosc enllà, feia més fred. L'Elena no sentia el fred.

La foscor també tant li era. Tenia les pupil·les dilatades capaces de captar petites partícules de llum que haurien estat invisibles a ulls humans. Va veure clarament les dues figures masculines que lluitaven sota el vell roure.

Un tenia els cabells foscos i espessos, el vent els havia despentinat en un mar crispat d'ondulacions. Era lleugerament més alt que l'altre, i encara que l'Elena no li podia veure la cara, d'alguna manera sabia que els seus ulls eren verds.

L'altre tenia una mata de cabells foscos, també, però eren fins i llisos, gairebé com el pelatge d'un animal. Obria els llavis i mostrava les dents amb fúria; estava ajupit amb la gràcia melosa d'un depredador. Els seus ulls eren negres.

L'Elena els va contemplar una bona estona sense moure's. Havia oblidat per què havia anat fins allà, per què els ecos de la baralla que li ressonaven en el cap l'havien empès fins allà. Ara que hi estava tan a prop, els clamors de la por i l'odi i el dolor eren gairebé eixordadors, com

crits silenciosos que emetien els dos combatents. Estaven embrancats en una lluita a mort.

«Em pregunto quin d'ells vencerà», va pensar. Tots dos estaven ferits i sagnaven, al més alt li penjava el braç esquerre en un angle gens natural, tot i així acabava d'enviar l'altre d'un cop contra el tronc nuós d'un roure. La seva fúria era tan enèrgica que l'Elena la podia palpar i tastar tan bé com la podia sentir, i sabia que li estava donant una força increïble.

Aleshores es va recordar per què havia acudit allà. Com se n'havia pogut oblidar? Ell estava ferit. L'havia convocat mentalment perquè hi anés bombardejant-la amb ones expansives de ràbia i dolor. Hi havia anat per ajudar-lo, perquè ella li pertanyia.

Les dues figures estaven arraulides al terra gelat, ara, lluitaven com llops, grunyien. Ràpidament i silenciosa l'Elena se'ls va acostar. El dels cabells ondulats i els ulls verds —«l'Stefan», li va xiuxiuejar una veu interior— estava a dalt i intentava aferrar amb els dits el coll de l'altre. A l'Elena la va envair la ràbia, la ràbia i l'instint de protecció. Es va ficar entre els dos per agafar aquella mà opressora i arrancar-li els dits del coll.

No se li havia acudit si seria prou forta per poder-ho fer. Era suficientment forta, i ja està. Es va llançar a un costat i va arrancar la presa del seu oponent. Per si de cas li va prémer fort el braç ferit, i el va deixar estès de cara al terra fangós escampat de fulles. Llavors el va començar a asfixiar des de darrere.

Aquell atac l'havia agafat per sorpresa, però no es donaria per vençut ni de bon tros. Li va tornar el cop, intentava

aferrar el coll de la noia amb la mà sana i li va enfonsar un dit a la tràquea.

L'Elena es va trobar que anava directament a mossegar la mà del noi, la seva ment no ho podia entendre, però el seu cos sabia com havia de reaccionar. Les dents eren una arma i les hi va clavar a la carn fins a fer-li sang.

Però ell era més fort que ella. Amb un potent cop d'espatlles se la va treure de sobre, li va retorçar les mans i la va tirar a terra. I ara el tenia al damunt, amb una ganyota d'animal enfurismat. Ella li va siular i li va voler clavar les ungles als ulls, però ell va apartar-li la mà.

Anava a matar-la. Fins i tot ferit, era de lluny el més fort. Va obrir els llavis per mostrar-li les dents, que ja estaven tenyides de sang. Com una cobra, estava a punt per a l'atac.

Aleshores es va aturar, se la mirava des de sobre, el rostre li va començar a canviar.

L'Elena va veure que obria els ulls verds de bat a bat. Les pupil·les, que havien estat contretes a un punt viciós, també van obrir-se. La mirava fixament, com si realment la veiés per primera vegada.

Per què la mirava d'aquesta manera? Per què no es limitava a matar-la? Però ara afluixava la mà que l'aferrava fort per l'espatlla, el gruny animal desapareixia i era reemplaçat per una expressió de perplexitat i sorpresa. Es va asseure enrere, i la va ajudar a seure, sense deixar de mirar-la en tota l'estona.

—Elena —va murmurar amb la veu trencada—. Elena, ets tu.

«Jo sóc aquesta?», va pensar. «Elena?».

De fet, tant era. Va llançar un cop d'ull cap al vell roure. Ell encara hi era, dret entre les arrels que emergien del terra, panteixava, recolzat en l'arbre amb una mà. La mirava amb els seus ulls negres i insondables i les celles arrufades.

«No pateixis», va pensar ella. «Jo m'ocupo d'aquest paio. És estúpid». I llavors va tornar a llançar-se sobre el noi d'ulls verds.

—Elena! —va cridar mentre el feia caure d'esquena. Amb la mà sana la va agafar per l'espatlla i la va mantenir apartada—. Elena, sóc jo, l'Stefan! Elena, mira'm!

El mirava. Tot el que podia veure era el tros de pell del coll al descobert. Va tornar a siular i va obrir els llavis mostrant-li les dents.

Ell es va quedar de pedra.

L'Elena va notar la reverberació del xoc que travessava el cos del noi, i va veure com se li reduïa l'expressió. Es va tornar tan pàl·lid com si algú li hagués donat un cop de puny a l'estómac. Va fer que no amb el cap lleument damunt el terra fangós.

—No —va murmurar—. Oh, no...

Semblava que s'ho digués a si mateix, com si no s'esperés que ella el sentís. Li va allargar una mà a la galta, i ella la hi va intentar mossegar.

—Oh, Elena... —va murmurar.

Els darrers senyals de la fúria, de la set de sang animal, li van desaparèixer del rostre. Se'l veia atordit, afligit i trist.

I vulnerable. L'Elena va aprofitar el moment per tirar-se-li damunt la pell nua del coll. L'Stefan va alçar el braç per aturar-la, per allunyar-la, però el va tornar a deixar caure.

La va mirar fixament un instant, amb el dolor més profund, i aleshores simplement s'hi va lliurar. Va deixar de lluitar completament.

La noia ho va notar, va notar com aquell cos deixava de resistir-se, es quedava estirat al terra gelat amb restes de fulles de roure entre els cabells, i mirava més enllà d'ella, cap al cel negre i ennuvolat.

«Acaba d'una vegada», va dir-li en la ment amb la veu cansada.

L'Elena va dubtar un moment. En aquells ulls hi havia alguna cosa que li evocava records dins seu. Drets sota la llum de la lluna, asseguts en una habitació d'un àtic... Però els records eren massa vagues. No aconseguia aferrar-los, i sols l'esforç l'atordia i la marejava.

I aquest havia de morir, el dels ulls verds que es deia Stefan. Perquè li havia fet mal, a ell, a l'altre, la raó de la seva existència. Ningú no podia fer-li mal i continuar vivint.

Va enfonsar-li les dents al coll per mossegar-lo profundament.

De seguida es va adonar que no ho estava fent gaire bé. No havia encertat cap artèria ni cap vena. Va anar directa a la gola, enfadada per la pròpia inexperiència. Era agradable mossegar alguna cosa, però no sortia gaire sang. Frustrada, va alçar el cap i va tornar a mossegar, i va notar que el cos d'ell feia una sacsejada de dolor.

Molt millor. Aquesta vegada havia encertat una vena, però no li havia obert prou el coll, una petita incisió com aquella no servia de res. El que necessitava era esqueixar-lo del tot perquè li ragés a dojo la sang càlida i suculenta.

La víctima va estremir-se mentre ella s'esforçava rastrellant-li i rosegant-li el coll. Començava a notar com la carn cedia quan unes mans la van agafar i la van alçar enrere. L'Elena va grunyir sense deixar-se anar del coll, però aquelles mans insistien a apartar-la. La van agafar per la cintura, li van clavar els dits als cabells. Ella lluitava, enganxada amb les dents i les ungles a la seva presa.

«Apartat. Deixa'l anar!».

La veu era seca i autoritària, com una ràfega de vent fred. L'Elena la va reconèixer i va deixar de lluitar contra les mans que la volien apartar. Quan la van deixar a terra i ella va alçar el cap per mirar-lo, el nom li va venir de seguida a la ment. Damon. Es deia Damon. El va mirar de mal humor, ressentida perquè l'havia arrancat de la seva presa, però obedient.

L'Stefan s'estava incorporant, amb el coll vermell de sang que corria avall i li tacava la samarreta. L'Elena es va llepar els llavis i va sentir unes punxades de gana que semblava que procedissin de cada fibra del seu ésser. Tornava a estar marejada.

–Em pensava –va dir en Damon en veu alta– que havies dit que era morta.

Es mirava l'Stefan, que encara estava més pàl·lid que abans, si això era possible. El rostre blanc estava apoderat d'una desesperació infinita.

–Mira-la –va ser tot el que va dir.

En Damon va agafar la barbata de l'Elena i li va alçar la cara, i ella es va trobar directament amb els seus ulls foscos i entretancats. Llavors, amb els dits fins i llargs, li

va resseguir els llavis, sondejant-los. Instintivament l'Elena va intentar mossegar-los-hi, però no gaire fort. En Damon va notar la punxa afilada d'un ullal, i llavors sí que el va mossegar, però amb la força d'un gatet.

El rostre d'en Damon era inexpressiu, la mirada dura.

–Saps on ets? –va demanar-li.

L'Elena va fer un cop d'ull al seu voltant. Arbres.

–En el bosc –va dir astutament, tornant a mirar-lo.

–I qui és aquest?

La noia va seguir amb la mirada on li assenyalava amb el dit.

–L'Stefan –va dir amb indiferència–. El teu germà.

–I jo, qui sóc? Saps qui sóc?

Ella li va somriure mostrant les dents punxegudes.

–És clar que ho sé. Ets en Damon, i t'estimo.

Capítol 2

La veu de l'Stefan era pacíficament salvatge.

—Era això el que volies, oi que sí, Damon? I ara ja ho tens. L'has convertit en el mateix que nosaltres, en el mateix que tu. No en tenies prou matant-la.

En Damon no es va girar per mirar-lo. Observava l'Elena atentament amb aquells ulls entretancats, continuava agenollada i li sostenia la barbata.

—És la tercera vegada que ho dius, i ja en començo a estar una mica cansat —va comentar en veu baixa. Despentinat, encara panteixava una mica, però ja estava serè i controlava la situació—. Elena, t'he matat, jo?

—És clar que no —va respondre entrelaçant els dits amb els de la mà lliure d'en Damon. Estava perdent la paciència. De què carai parlaven? Ningú no havia matat ningú.

—No m'havia pensat mai que fossis un mentider —va dir l'Stefan amb el mateix to amargat—. Potser altres coses sí, però un mentider, no. Mai abans no t'havia sentit intentant amagar el que havies fet.

—Un minut més d'aquesta conversa —va fer en Damon—, i perdré els estreps.

«I què més pots fer-me?», li va respondre mentalment. «Si em matessis faries un acte de pietat».

–Per tu em vaig quedar sense pietat fa cosa d'un segle –i finalment va deixar anar la barbeta de l'Elena–. Què recordes, d'avui? –li va demanar.

–Avui era la celebració del dia del Fundador –va respondre amb la veu cansada, com una criatura que recita una lliçó avorrida. Flexionant els dits entre els d'ell, va alçar els ulls cap a en Damon. Això era el màxim que podia recordar per si mateixa, però no era suficient. Irritada, va intentar fer memòria–. Hi havia algú en el menjador... la Caroline –li va oferir el nom, complaguda–. Anava a llegir el meu diari davant de tothom, i això era horrorós perquè... –va furgar en els records, però no ho va aconseguir–. No recordo per què. Però la vam enganyar –i li va dirigir un somriure càlid, còmplice.

–Ah, i ho vam fer *nosaltres*, oi que sí?

–Sí. Tu l'hi vas prendre. Ho vas fer per mi –i va ficar l'altra mà sota la jaqueta d'en Damon per buscar l'escaire dur del petit llibre–. Perquè m'estimes –va dir, i el va trobar i el va rascar lleument–. M'estimes, oi?

Es va sentir un dèbil so en el centre de la clariana. L'Elena va mirar i va veure que l'Stefan havia girat el cap.

–Elena, i després què va passar? –en Damon li va cridar l'atenció.

–Després? Després vaig discutir amb la tieta Judith –l'Elena ho va rumiar un moment, i es va arronsar d'espatlles–, sobre... alguna cosa. Em vaig enfadar. No és la meva mare. No em pot dir el que he de fer.

–No crec que això sigui un problema, ja –va dir en Damon secament–. I què més?

L'Elena va inspirar profundament.

–Després me'n vaig anar i vaig agafar el cotxe d'en Matt. En Matt –va repetir el nom reflexivament, fent petar la llengua entre els ullals. En la ment va veure un rostre bell de cabells rossos, espatlles fortes–. En Matt.

–I a on vas anar amb el cotxe d'en Matt?

–Al pont Wickery –va dir l'Stefan girant-se cap a ells. Estava desolat.

–No, a la pensió –va corregir-lo l'Elena, irritada–. A esperar... mm... no me'n recordo. En tot cas em vaig esperar allà. Llavors... llavors va arribar la tempesta. Vent, pluja, tot això. No m'agradava. Em vaig ficar en el cotxe. Però alguna cosa em va perseguir.

–Algú et va perseguir –va dir l'Stefan mirant en Damon.

–No, alguna cosa –va insistir l'Elena, ja en tenia prou d'interrupcions–. Anem-nos-en en algun lloc, nosaltres dos –va demanar a en Damon, i es va posar dreta de manera que li quedava la cara davant per davant de la d'aquest.

–Un moment –va dir ell–. Quina mena de cosa et perseguia?

L'Elena es va recolzar en un arbre, exasperada.

–No sé quina mena de cosa era! No era res que hagués vist mai abans. No era com tu ni com l'Stefan. Era... –li van aparèixer unes imatges en la ment. Boira que surava arran de terra. Vent que udolava. Una forma enorme, blanca, que semblava feta de la mateixa boira i que se li acostava com si el vent l'empenyés–. Potser formava part de la tempesta. Però jo em pensava que em volia fer mal, i per això vaig escapar-me.

Jugava amb la cremallera de la jaqueta d'en Damon i, mirant-lo entre les pestanyes, li va fer un somriure misteriós.

Per primera vegada, en el rostre d'en Damon s'hi va dibuixar una expressió. Va crispar els llavis amb una ganyota.

–Et vas escapar.

–Sí. Vaig recordar que... algú... m'havia dit alguna cosa sobre l'aigua corrent. Que el mal no la podia creuar. I vaig conduir cap al riu Drowning, cap al pont. I llavors...

–va dubtar, va arrufar les celles intentant recuperar un record sòlid d'entre tota aquella nova confusió. Aigua. Recordava aigua. I algú que cridava. Res més—. I llavors el vaig creuar –va concloure contenta, finalment—. Ho devia haver fet, perquè sóc aquí. I això és tot. Ens en podem anar, ara?

En Damon no li va respondre.

–El cotxe encara és en el riu –va dir l'Stefan. Es van mirar amb en Damon, com dos adults que discuteixen per sobre el cap d'una criatura que no entén res de res, deixant per un moment l'hostilitat de banda. L'Elena es va sentir irritada. Va obrir la boca, però l'Stefan va continuar—: L'hem trobat amb la Bonnie i la Meredith. M'he ficat dins l'aigua per agafar-la, però ja era...

«Ja era què?», l'Elena va arrufar les celles.

En Damon va fer una ganyota burleta.

–I l'has abandonat allà? De tots ells ets tu qui hauries d'haver sospitat el que podria passar. O et repugnava tant la idea que ni tan sols la vas poder considerar? Preferiries que fos realment morta?

–No tenia pols, no respirava! –va esclatar l’Stefan–. I mai no havia begut prou sang per fer el canvi! –tenia la mirada dura–. Almenys no de la meua.

L’Elena va tornar a obrir la boca, però en Damon li va posar dos dits als llavis perquè es quedés callada. Després va dir suaument:

–I aquest és el problema, ara; o estàs massa cec per veure-ho, també? Abans m’has dit que la mirés. Mira-la tu, ara. Està en estat de xoc, no raona. Sí, fins i tot jo ho admito –va fer una pausa i un somriure enlluernador abans de continuar–: Normalment després del canvi no estan tan confosos. Necessitarà sang, sang humana, o no tindrà la força suficient per acabar la transformació. Morirà.

«Què vols dir que no raono?», va pensar l’Elena indignada.

–Estic bé –va dir entre els dits d’en Damon–. Estic cansada, això és tot. Estava a punt d’adormir-me quan us he sentit que lluitàveu, i he vingut per ajudar-te. I després no m’has deixat ni que el matés –va acabar, disgustada.

–Sí, per què no l’has deixat fer? –va dir l’Stefan. Tenia els ulls clavats a en Damon com si el pogués travessar amb la mirada. Qualsevol senyal de cooperació per part seva havia desaparegut–. Hauria estat el més fàcil.

En Damon li va tornar la mirada amb duresa, de cop i volta enfurismat, enviant-li rancor, també. Respirava ràpidament i lleugera.

–Potser és que no m’agraden les coses fàcils –va xiuxiuejar-li. Llavors va semblar que tornava a recuperar el control de si mateix. Va fer un somriure burleta, i va afegir–:

Pren-t'ho així, germanet: si algú ha de tenir la satisfacció de matar-te, seré jo. Ningú més. Tinc la intenció d'ocupar-me'n jo personalment. I sóc molt bo, t'ho prometo.

–Ja ens ho has demostrat –va dir l'Stefan en veu baixa, com si cada paraula li fes mal.

–Però aquesta –va dir en Damon, i es va girar cap a l'Elena amb els ulls brillants–, no l'he matat. Per què ho hauria de fer? L'hauria pogut transformar en el moment que hagués volgut.

–Potser perquè s'acabava de comprometre amb una altra persona.

En Damon va alçar la mà de l'Elena, entrelaçada amb la seva. En el tercer dit hi va brillar un anell d'or que duia encastada una pedra d'un blau intens. L'Elena se'l va mirar amb les celles arrufades, com si vagament es recordés d'haver-lo vist abans. Aleshores va arronsar les espatlles i es va inclinar cansada contra en Damon.

–Bé –va fer el noi mirant-se-la–, no sembla que sigui un gran problema, oi? Crec que podria oblidar-te amb molt de gust –i es va mirar l'Stefan amb un somriure desagradable–. Però ho descobrirem un cop torni a ser ella mateixa. Llavors li podrem preguntar a quin dels dos escull. Hi estàs d'acord?

L'Stefan va moure el cap.

–Com pots suggerir una cosa així? Després del que va passar... –se li va apagar la veu.

–Amb la Katherine? Ja ho dic jo, si tu no pots. La Katherine va fer una elecció estúpida, i ja en va pagar el preu. L'Elena és diferent, sap el que vol. Però tant és si no hi

estàs d'acord –va afegir sense fer cas de les noves protestes de l'Stefan—. El fet és que ara està dèbil i necessita sang. Jo m'ocuparé que n'aconsegueixi, i després aniré a buscar qui li ha fet això. Tu pots venir, o no. Fes el que vulguis.

Es va posar ben dret atraient l'Elena cap a ell.

–Anem.

L'Elena el va seguir de bona gana, contenta de moure's. El bosc era interessant, de nit, no se n'havia adonat mai abans. Els mussols enviaven els seus crits tristos i inquietants a través dels arbres, i els ratolins s'escapolien d'entre els seus peus imperceptiblement. En algunes zones l'aire era més fred, com si primer es glacés a les fondalades i a les valls. Va trobar que era fàcil avançar silenciosament al costat d'en Damon a través de la fullaraca, era qüestió de vigilar on trepitjava. No es va girar per veure si l'Stefan els seguia.

En sortir del bosc va reconèixer el lloc per on passaven, hi havia estat aquell mateix dia feia unes hores. De totes maneres, ara s'hi duia a terme una mena d'activitat frenètica: cotxes amb llums vermells i blaus que centellejaven, focus que emmarcaven les figures fosques de persones apinyades. L'Elena se'ls va mirar encuriosida. Algunes li eren familiars. Aquella dona, per exemple, amb la cara estreta i ulls angoixats –la tieta Judith? I l'home alt del seu costat –el nòvio de la tieta Judith, en Robert?

Hi hauria d'haver algú més amb ells, va pensar l'Elena. Una nena amb els cabells clars com els d'ella. Però per més que ho intentés, no podia recordar-se del nom.

Això no obstant, les dues noies abraçades, dretes al mig d'un cercle de policies, d'aquestes dues noies sí que se'n

recordava. La més menuda i pèl-roja que plorava era la Bonnie. La més alta amb els cabells llargs i foscos, la Meredith.

—Però ella no és a l'aigua —deia la Bonnie a un home uniformat. La seva veu estava a una passa de la histèria—. Nosaltres hem vist que l'Stefan la treia de l'aigua, t'ho he repetit mil vegades.

—I l'heu deixat aquí amb ella?

—Ho havíem de fer. La tempesta empitjorava, i alguna cosa se'ns acostava...

—Això no és important —va interrompre-la la Meredith, que no estava gaire més calmada que la Bonnie—. L'Stefan ha dit que si l'havia de deixar per aquí la deixaria sota dels salzes.

—I ara on és l'Stefan, exactament? —va demanar un altre home uniformat.

—No ho sabem. Nosaltres hem marxat per anar a buscar ajuda. Probablement ens ha seguit. Però pel que fa a l'Elena... al que li ha passat... —la Bonnie es va girar i va enfonsar la cara a l'espatlla de la Meredith.

«Estan preocupades per mi», es va adonar l'Elena, «que absurd. De totes maneres els ho puc aclarir». Va posar-se a caminar cap als focus, però en Damon la va frenar enrere. Se'l va mirar, dolguda.

—Així no. Escull els que vulguis i ens els emportarem d'aquí —va dir-li.

—Els que vulgui per a què?

—Per alimentar-te, Elena. Ara ets una caçadora. Tots aquests són les teves preses.

L'Elena va pressionar la llengua contra un ullal, dubtosa. Res del que hi havia allà li semblava per menjar. Amb

tot, ja que li ho deia en Damon, va decidir donar-li el benefici del dubte.

–El que tu vulguis –va respondre atentament.

En Damon va inclinar el cap enrere, i amb els ulls entretancats va rastrejar l'escena com si fos un expert que avalués un quadre famós.

–Bé, què me'n dius d'aquella bonica parella d'infermers?

–No –va dir una veu darrere d'ells.

En Damon va girar-se una mica per mirar de cua d'ull l'Stefan per sobre l'espatlla.

–Per què no?

–Perquè ja hi ha hagut prou atacs. Potser necessita sang humana, però no cal que caci per aconseguir-ne –l'Stefan tenia la cara contreta i plena d'hostilitat, però se'l veia totalment determinat.

–Hi ha una altra manera? –va demanar en Damon irònicament.

–Ja saps que sí. Només cal trobar algú que estigui disposat a fer-ho... o a qui es pugui influenciar perquè ho vulgui fer. Algú que ho faria per l'Elena i que és suficientment fort per aguantar-ho mentalment.

–I suposo que tu saps on podem trobar un model de virtuts com aquest?

–Porta-la a l'institut. Ens trobarem allà –va dir l'Stefan, i va desaparèixer.

Van deixar aquell bullici, els llums que centellejaven, la gent que s'apinyava. Mentre se n'avenen, l'Elena va advertir un fet estrany. En el mig del riu, il·luminat pels focus, hi havia un cotxe. Estava completament submer-

git excepte el para-xocs davanter, que sobresortia de l'aigua.

«Quin lloc més estúpid per aparcar», va pensar, i va seguir en Damon cap al bosc.

L'Stefan començava a patir un altre cop.

Era dolorós. S'havia pensat que ja no patiria més, que ja no sentiria més aquell dolor. En treure de l'aigua fosca el cos inert de l'Elena, s'havia pensat que res més no el faria patir perquè no hi havia res que pogués superar aquell moment.

Estava equivocat.

Es va aturar i es va recolzar amb la mà sana contra un arbre, capcot, respirant profundament. Quan la boira vermella es va aclarir i hi va poder tornar a veure, va continuar avançant, però el dolor que li cremava al pit no disminuïa.

«Para de pensar en ella», es va dir tot i saber que era inútil.

Però no estava realment morta. Això no comptava gens? S'havia pensat que no li tornaria a sentir mai més la veu, que no podria tornar a sentir mai més el seu contacte...

I ara que ella l'havia tornat a tocar, ho havia fet per matar-lo.

Es va aturar una altra vegada, doblegat endavant, amb ganes de vomitar.

Veure-la d'aquella manera era una tortura pitjor que veure-la allà estirada, freda i morta. Potser era per això que

en Damon l'havia deixat en vida. Potser aquesta era una manera de venjar-se.

I potser l'Stefan havia de fer el que simplement havia planejat que faria després de matar en Damon. Esperar que sortís el sol i treure's l'anell platejat que el protegia de la llum del dia. Deixar-se abraçar pel bany ardent d'aquells raigs fins que li cremessin la pell i els ossos i li atuessin aquell dolor per sempre més.

Però sabia que no ho faria. Mentre l'Elena vagués per la Terra no la deixaria mai. Encara que l'odiés, encara que el perseguís per matar-lo. Faria el que estigués a les seves mans per mantenir-la fora de perill.

L'Stefan es va desviar cap a la pensió. S'havia de netejar bé abans de deixar-se veure pels humans. Un cop a la seva habitació es va rentar la sang de la cara i el coll i es va examinar el braç. El procés de curació ja havia començat, i si es concentrava encara el podria accelerar més. Estava esgotant amb rapidesa els poders que tenia, i la lluita contra el seu germà ja l'havia debilitat prou. Però curar-se era important. No a causa del dolor –amb prou feines el notava–, sinó perquè necessitava estar en forma.

En Damon i l'Elena s'estaven esperant a fora de l'institut. Va poder sentir la impaciència del seu germà i la nova presència salvatge de l'Elena, allà en la foscor.

–Serà millor que funcioni –va fer en Damon.

L'Stefan no va dir res. A l'auditori de l'institut hi havia un altre punt neuràlgic de la commoció. La gent hauria d'estar gaudint del ball del dia del Fundador; però de fet, els que s'hi havien quedat malgrat la tempesta deambu-

laven per allà, o estaven parlant en petits grups. L'Stefan va mirar a través de la porta oberta, cercant amb la ment algú en particular.

El va trobar. Un cap ros estava inclinat damunt una taula en un racó.

«Matt».

En Matt es va incorporar i va mirar al seu voltant, confós. L'Stefan volia que sortís a fora. «Necessites aire fresc», va pensar llançant aquest suggeriment en el subconscient d'en Matt. «Tens ganes de sortir a fora un moment».

I a en Damon, que estava en un lloc invisible just darrere de la llum de l'entrada: «Porta-la dins de l'institut, a l'aula de fotografia. Ella ja sap on és. No us deixeu veure fins que t'ho digui». Llavors va retrocedir i es va esperar que aparegués en Matt.

En Matt va sortir amb el rostre demacrat alçat cap al cel sense lluna. Es va espantar molt quan l'Stefan li va dirigir la paraula.

—Stefan! Què hi fas aquí? —la desesperació, l'esperança i l'horror van lluitar per dominar-li l'expressió. Es va acostar ràpidament cap a l'Stefan—. Ja l'han portat... cap aquí? Hi ha novetats?

—Què has sentit dir, tu?

En Matt se'l va mirar un moment abans de respondre.

—La Bonnie i la Meredith han vingut i han dit que l'Elena havia caigut pel pont Wickery amb el meu cotxe. Han dit que ella... —va fer una pausa i va empassar saliva—. Stefan, no és cert, oi que no? —li va demanar amb els ulls suplicants.

L'Stefan va desviar la mirada.

–Déu meu –va fer en Matt amb la veu ronca. Es va girar d'esquena a l'Stefan prement-se els ulls amb les mans–. No m'ho puc creure. No puc. No pot ser cert.

–Matt... –li va tocar l'espatlla.

–Em sap greu –va dir en Matt amb la veu ronca i entretallada–. Tu ja ho deus estar passant fatal, i jo només ho estic empitjorant.

«Més del que et penses», va dir-se l'Stefan, i va deixar caure la mà. Hi havia anat amb la intenció d'usar els poders per persuadir en Matt. Ara li era impossible. No ho podia fer. No al primer –i l'únic– amic humà que tenia en aquest lloc.

L'única opció que li quedava era explicar-li la veritat. Deixar que en Matt ho sabés tot i ell mateix escollís.

–Si en aquests moments poguessis fer alguna cosa per l'Elena –va dir-li–, ho faries?

En Matt estava massa esmaperdut per demanar-li quina mena de pregunta idiota era aquella.

–Qualsevol cosa –va respondre gairebé enutjat i eixugant-se els ulls amb la màniga–. Faria el que fos per ella –es va mirar l'Stefan amb una punta de desafiament i la respiració entretallada.

«Felicitats», va pensar l'Stefan, i de cop va sentir un buit enorme en l'estómac. «Acabes de guanyar un viatge a la dimensió desconeguda».

–Vine amb mi –li va dir–, t'he d'ensenyar una cosa.